

‘We vinden dat elk kind zulke ervaringen moet kunnen opdoen...’

Tuinconcert voor deelnemers Fonds 1888 op 25 augustus met het Nieuw Amsterdams Klarinet Kwartet, weelderig groen en enthousiaste bureu.

Ted en Gerda van den Bergh zijn Jubileum-aandeelhouders en begunstiger van Fonds 1888, dat is opgericht om nieuwe generaties met Het Concertgebouw in contact te brengen. Een doelstelling waar zij zich met vier kinderen en zeven kleinkinderen volledig in kunnen vinden.

Ted van den Bergh: ‘Het Fonds 1888 maakt het mogelijk dat er jaarlijks tienduizenden kinderen van de basisschool kennismaken met Het Concertgebouw. Dat lijkt me als motivatie voor bijdragen eigenlijk al voldoende. Maar mijn vrouw en ik strijden nog om de eer, wie de grootste Concertgebouw-fan is. Er zijn ook heel persoonlijke motieven. Gerda speelde bijvoorbeeld als kind dwarsfluit en kwam met haar muzikale vader al vroeg in Het Concertgebouw.

Misschien iets over het moment waarop u besloot te gaan doneren...
‘Dat weet ik nog heel goed. Het was een moment met een licht moreel dilemma. Ik werkte als private banker bij de Triodos Bank en werd Managing Director van de Triodos Foundation. Die stichting helpt mensen schenkingen te doen waar ze zelf volledig achter staan en die de samenleving ten goede komen. Giften voor kinder- en jeugdprojecten speelt daarbij een belangrijke rol. In die functie kon ik mensen die iets goeds wilden doen met hun vermogen, interesseren voor het

Ted en Gerda van den Bergh met Paula van den Bosch, directie-assistent.

jeugdprogramma van Het Concertgebouw Fonds. Natuurlijk kreeg ik dan wel eens een uitnodiging voor een concert of een feestelijke bijeenkomst. En er kwam een moment waarop ik dacht, maar zelf doneer ik niet. De mensen die ik adviseer doen dat. Het voelde een beetje onverdiend. Tegelijkertijd realiseerde ik me weer eens wat een schat aan waardevolle momenten ik in Het Concertgebouw had beleefd. Toen was het besluit snel genomen.’

Concertgebouw-momenten als doorslaggevend factor. Leuk gegeven. Kunt u eens een moment van betekenis schetsen?

‘Het eerste wat me te binnen schiet is het benefietconcert voor slachtoffers van de tsunami in 2004. Een enorme ramp waar honderdduizenden mensen bij zijn gestorven. Het was de *Achtste Symfonie* van Mahler gedirigeerd door Gergiev. Dat is sowieso al een zeer indrukwekkend werk. Iedereen in die zaal wist dat ze daar voor de slachtoffers zaten. En dat tilde het allemaal naar een nog hoger niveau. We zaten op de vierde rij en ik kon de musici in de ogen kijken. Aan het slot zag ik door mijn eigen watergordijntje heen hoezeer het ook de musici en Gergiev tot tranen toe beroerde. Een zeer indrukwekkend moment, onder vele andere. En al die momenten samen geven het gebouw en die zaal zijn gouden glans, waardoor we er zo graag komen.’

Prachtig verhaal... dat vraagt om meer...
‘Tja, de Grote Zaal en wat dat met kinderen doet die er voor het eerst komen; ik denk nu aan een concert voor kinderen van acht tot tien jaar waar we bij waren. De dirigent komt veelal op als het orkest gestemd heeft. Dat was deze keer niet het geval. De kakofonie van het stemmen was ingezet. Hij stond er al, tikte op een gegeven moment af. Het geluid verstomde en onverwacht voor orkest en dirigent beloonden de kinderen juist dat met een donderend applaus. Geweldig grappig en alle volwassenen werden er zichtbaar blij van. Een ander mooi moment. De zaal liep vol met kinderen uit het beroepsonderwijs, ietse ouder, ik denk zo’n dertien tot zestien jaar. Opgewonden, vol bravoure, nogal lawaaiig mag je ook wel zeggen. Het ging om een uitvoering van *West Side Story*. Wij zaten op de klapstoeltjes aan de zijkant en je zag ze meer en meer opgaan in het verhaal en de muziek, stil worden, ontroerd raken. Zo mooi om van dichtbij te zien wat live muziek ook met jonge mensen kan doen.’

Dat kinderen dat allemaal mogen beleven speelt voor u nogal een belangrijke rol...
‘Zeker. Het is natuurlijk ook dat mijn vrouw en ik bij een concert zijn, elkaars hand pakken en elkaar even aankijken en dat we dan beiden zonder woorden weten wat een geschenk zo’n moment kan zijn. Muziek kan zo’n grote rol in je leven spelen. Het is, daar ben ik van overtuigd, gewoon goed voor mensen, en voor de samenleving. Ik zie natuurlijk ook wat het voor mijn kinderen en kleinkinderen doet. De kleinsten leren we ondertussen van de leuning glijden naast de Kleine Zaal. Dat deden de anderen ook en het is heerlijk dat zij zich daar zo thuis mogen voelen. En als je het dan over onze bijdrage hebt, geloven we er in dat elk kind zulke ervaringen moet kunnen opdoen, al is het maar voor één keer. Je kunt je geld niet beter besteden dan door Het Concertgebouw Fonds en hun kinderprogramma’s te steunen.’

Ook dit maakt Het Concertgebouw Fonds mogelijk

Iedereen is welkom in Het Concertgebouw

In het laatste kwartaal van 2024 wordt een driedaagse workshop georganiseerd voor senioren met uitdagingen in het brein (mensen met dementie, Parkinson, afasie en hersenletsel). Maartje de Lint, voormalig operazangeres, artistiek leider en oprichter van Zingen in de Zorg, zingt tijdens de workshop samen met 25 senioren en hun mantelzorgers. De kracht van samenhang staat hierbij centraal.

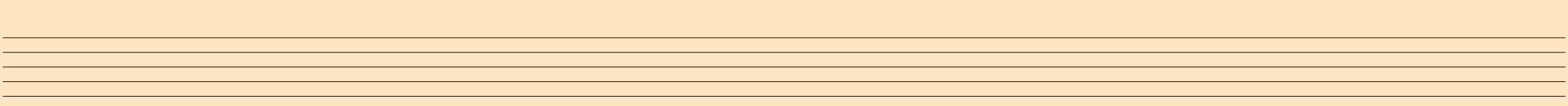
Wil u hier meer over weten, kijk op de site van Het Concertgebouw: concertgebouw.nl/serie/zing-cirkel-concertgebouw. Wilt u aanwezig zijn als mantelzorger met familielid, vriend of kennis, laat het weten aan Paula van den Bosch, p.vandenbosch@concertgebouw.nl of 020 - 573 04 59.

Facts & Figures

- In de Grote Zaal hangen 46 cartouches en in de Kleine Zaal hangen 12 cartouches met namen van grote componisten.
- De Grote Zaal heeft 7 kleedkamers. Bij optredens van grote orkesten of grote koren wordt ook de Koorzaal (in tweeën gedeeld) als kleedkamer gebruikt
- Verder zijn er 3 aparte stemkamers (inspeelkamers) voor hout- en koperblazers en strijkers
- De Kleine Zaal heeft 4 kleedkamers

De Courant van Het Concertgebouw Fonds is een uitgave van Het Concertgebouw Fonds. Samenstelling: Paula van den Bosch. Tekst: Gijs de Swarte. Ontwerp: Bettina Zuidmeer. Druk: Proforza.

Stichting Het Concertgebouw Fonds, Concertgebouwplein 10, 1071 LN Amsterdam. E-mail: fonds@concertgebouw.nl, telefoon: 020 - 573 04 59.

Courant van Het Concertgebouw Fonds

JAARGANG 11

EEN PARTICULIERE ZAAK SINDS 1888

OKTOBER 2024

Op 18 september ontving Joyce DiDonato de Concertgebouw Prijs en het Leonkoro Quartet de Concertgebouw Young Talent Award. Onze Kringleden waren aanwezig bij de feestelijke uitreiking tijdens het Concertgebouw Diner. Op deze foto de prijswinnaars met Nieuw Vocaal Amsterdam, Simon Reinink en Eline Danker.

‘Wat moet er gebeuren met mijn nalatenschap als ik er niet meer ben?’

Peter van Ooijen kijkt er zelf met grote vol-doening maar ook nog altijd met enige verbazing naar. De achtergrond en kennis waren er in zijn woorden ‘nauwelijks’. Toch heeft de muziek en later Het Concertgebouw hem als het ware overmeesterd. Het Concertgebouw Fonds in zijn nalatenschap opnemen was voor hem dan ook een logisch vervolg.

‘Ik verbaas me zelf er ook nog wel eens over, hoe het is begonnen en hoe de muziek vervolgens mijn leven heeft overgenomen’, zegt Peter van Ooijen, gepensioneerd inkoopadviseur. In zijn prachtige appartement aan een Amsterdamse gracht springt de muziekinstallatie met manshoge boxen meteen in het oog.

Op de koffietafel tussen ons in ligt de – in zijn woorden – ‘alles bepalende’ langspeelplaat. Daarop de tekst: ‘Muziek onder woorden, Ludwig van Beethoven, Symfonie nr. 6 in F (pastorale) Wiener Philharmoniker. Karl Böhm.’ Hij tikt er met zijn hand op en vervolgt: ‘Hier is het mee begonnen. Vreemd hoe dat soort dingen gaan.’

Het is een mooi verhaal. Jullie deden thuis in het geheel niet aan wat wel als ‘hogere cultuur’ wordt omschreven.
‘Ja, dat is misschien het meest wonderlijke. Dat ik als kind vrijwel niet met klassieke muziek te maken kreeg. We woonden in Geldermalsen, een liefdevol gezin; mijn moeder was huisvrouw en mijn vader vertegenwoordiger voor een

drankenhandel. Toon Hermans was wat we op cultuurgebied beleefden en mijn vader zong wel eens *Ave Maria* in de keuken tijdens de afwas. Dat was het.’

U deed marvo, mts, hts en op werk gerichte opleidingen aan Nyenrode en de Vrije Universiteit, een man die zich blijft ontwikkelen. Ook op muzikaal gebied.
‘Ja, je had een paar populaire bands die je als student in die tijd vanzelf wel tegenkwam, Kayak bijvoorbeeld en Gruppo Sportivo, Herman Brood and his Wild Romance wat later ook. Die traden dan op in Muziekcentrum Vredenburg in Utrecht en daar ging je dan wel een keer heen. Dat bleek al een hele belevenis. En toen... toen gebeurde er

iets dat mijn leven veranderde...’
‘In die tijd wist je wat op de radio en televisie kwam door middel van een gids die je per post binnenkreeg. In zo’n gids zat een bonnetje en als je dat opstuurde kreeg je een langspeelplaat als proefexemplaar thuisgestuurd. Dat heb ik gedaan, en niet heel veel later werd de plaat afgeleverd, die hier op tafel ligt. Die heb ik toen op m’n draaitafeltje gelegd en beluisterd. En dat was prima, maar het kwam nog niet helemaal binnen. Niet veel later zag ik op televisie *Soylent Green*, een dystopische sciencefictionfilm gebaseerd op het boek *Make Room!* van Harry Harrison.

(Lees verder op pagina 2)

(Vervolg van pagina 1)

De muziek die daarin voorkwam, herkende ik van de plaat. Dus luisterde ik er nog een paar keer naar en combineerde dat met wat mijn leraar muziek op de mavo had verteld. Hij had ons *Die Moldau* van Smetana laten horen en daarbij het verhaal verteld dat de muziek verbeeldt. Iets wat voor mij nog steeds wel van belang is trouwens, muziek moet een verhaal vertellen. In ieder geval, ik was, nadat ik het nog een paar keer had geluisterd, compleet verkocht. Dit – was – het.’

‘Wat ik vrijwel meteen deed was kaartjes kopen voor een Beethovencyclus in Muziekcentrum Vredenburg. Vier concerten, voor honderdveertig gulden, toen voor mij een enorme rib uit m’n lijf. Maar dat was dus voor het eerst live klassieke muziek horen en daar was ik zó van onder de indruk! Het eindigde natuurlijk met de *Negende symfonie*, en er ging, ik kan niet anders zeggen, een wereld voor me open.’

‘Ik werd naast Beethoven een fan van Händel, Mozart, van Richard Strauss en Wagner. Ik was en ben nog steeds niet uit de concertzaal weg te slaan. En natuurlijk kwam Het Concertgebouw op m’n pad. Achttien januari 1997 zag ik daar Händels opera *Ariadante*. Les Musiciens du Louvre onder leiding van Marc Minkowski. Anne Sofie von Otter zong de aria Scherza Infida... zo bizar mooi... een ongelooflijk magisch moment.’

En mede als gevolg van dat alles, het besluit Het Concertgebouw Fonds op te nemen in uw nalatenschap...

‘Ja, op een gegeven moment denk je, wat moet er gebeuren met mijn geld als ik er niet meer ben? Ik was al vanwege Het Concertgebouw naar Amsterdam verhuisd. Ik realiseerde me hoe belangrijk het voor me is. Ik fiets na een concert altijd vol energie naar huis, met een geweldig humeur, en een hoofd gevuld met muziek.

Het is de sfeer, hoe de mensen met elkaar omgaan. Noem het een eiland van beschaving, mensen die elkaar vinden in waardering en ontzag voor grote schoonheid. Het mag wat zwaar aangezet klinken maar ik ben gewoon trots dat ik daar deel van mag uitmaken, en dat is me veel waard.’

Daar help ik graag aan mee, dat Het Concertgebouw blijft.

‘Een heerlijk project’

Hij mag als internationaal voorloper op het gebied van duurzaam bouwen omschreven worden. Met zijn onderneming EDGE Technologies ontwikkelt hij oogstrelende gebouwen over de hele wereld. Daarnaast is hij bestuurslid van Het Concertgebouw Fonds, Kringlid en volop bezig een grondige verdere verduurzaming van Het Concertgebouw te realiseren. Coen van Oostrom over wat er te gebeuren staat en wat hem drijft.

We spreken elkaar tussen twee aansluitende vergaderingen in Duitsland door. Zijn onderneming heeft kantoren in Amsterdam, Berlijn, New York, Luxemburg en Hamburg en bouwt over de hele wereld.

Voor we aan het verduurzamingsproject toekomen, u heeft het als oprichter en CEO van EDGE Technologies druk genoeg. Hoe is daarnaast de nauwe band met Het Concertgebouw ontstaan?

‘Heel simpel eigenlijk. Dat begon een jaar of vijftien geleden. Vanaf mijn studententijd heb ik van klassieke muziek genoten, en daar zit een elementje frustratie in, of laat ik het verlangen noemen. Als klein jochie kreeg ik wel pianoles, maar ik kon nooit zo mijn handen over de toetsen laten dansen als het ware talent. Dan zie je dat de absolute wereldtop daar speelt. En dan beleef je die wereldwijd beroemde akoestiek. Ik denk meteen even aan een concert gedirigeerd door Gergiev. Hoe hij met die langzame handbewegingen de muziek naar bijna nul terugbracht. Je kon een speld horen vallen. En dan hoe hij daar nog onder kon, naar een beleving waarvoor de zaal niets anders dan stil ontzag kon opbrengen. Zo mooi.

En dan is daar alles wat er op het gebied van educatie gebeurt en wat er gedaan wordt voor kinderen. Zo’n Sinterklaasconcert, dat is pure pret. Dat zijn zo’n beetje de motieven en dan denk je op een gegeven moment heel simpel, ja Het Concertgebouw, wat een leuke combinatie,

muziek luisteren, een interessante groep mensen en een zeker community gevoel. Daar wil ik aan schenken en bijhoren.’

Iets leuk vinden en je er verwant aan voelen is een motief. Idealisme ook. Bij sommige mensen die Het Concertgebouw een warm hart toedragen speelt, wat sjiek gezegd, ook de behoefte een groter goed te dienen een rol.

‘Ja zeker. Het is ooit allemaal rond 1881 begonnen met een aantal vooraanstaande Amsterdammers die bij elkaar kwamen en iets voor de gemeenschap wilden neerzetten, iets voor elkaar wilden krijgen, zonder al te zeer bij de kosten en mogelijke bezwaren stil te staan. Een liberaal initiatief. Ik geloof dat muziek en zo’n instituut als dit, een essentieel element ..., zelfs de drijfkracht van beschaving is. Daar komt dan bij wat ik in mijn jeugd heb meegekregen, het uitgangspunt dat je wat moet doen met je capaciteiten. Mijn opa verkocht zijn boerderij, werd dijkgraaf en wethouder. In Houten, een minuscuul plaatsje weliswaar, maar toch... Ik heb dat bewonderd.

‘Met aandacht en liefde, grondig en vooral ook rendabel.’

De gebouwen van EDGE Technologies, met als motto, ‘On the road to carbon zero’ staan bekend als de meest duurzame die er zijn. The Edge bijvoorbeeld aan de Zuidas is prijswinnend als het meest duurzame kantoor ter wereld. Wat is de benadering met betrekking tot Het Concertgebouw?

‘Onze benadering zou je holistisch kunnen noemen. Redelijk breed begrip, maar het komt er op neer dat we uitgaan van vier pilaren: welzijn, duurzaamheid, design en technologie. En dan is Het Concertgebouw natuurlijk een heerlijk project, waarin je te maken hebt met hoge kwaliteit, een nadrukkelijke vorm, en een uitgebreide scala aan al bestaande beleving; we vinden er allemaal wat van. Dus dat mag alleen maar beter worden. Wat je doet moet gebeuren met alle oog voor gebruikscomfort, de beleving van de bezoeker, en hoe dat prachtige gebouw eruitziet. Kortom met aandacht en liefde, grondig en vooral ook rendabel.’

Dus wat is op dit moment op het gebied van verduurzaming de stand van zaken?

‘We hebben een commissie samengesteld om onderzoek te doen naar wat de mogelijkheden zijn. En dat gaat dan over hoe we Het Concertgebouw helemaal van het gas af kunnen krijgen. Over zaken als het upgraden van de technische installaties. Over wat we allemaal met zonne-energie kunnen doen. Wat we kunnen doen met afval, food waste, watergebruik, warmtepompen, met warmte-koudeopslag, en de verlichting. En het gaat natuurlijk ook over hoe we dat allemaal gaan implementeren. Sommige zaken zijn laaghangend fruit, dat kan zo gedaan worden. Andere zaken zijn begrotelijker en daarvoor moeten we dus ook goed kijken naar wat er op het gebied van donaties en subsidies mogelijk is. We doen dat heel pragmatisch allemaal, dus bij elke stap, bij elke hoofdstuk, stellen we de fundamentele vragen: wat bespaart het in CO₂-uitstoot, in kosten, en wat is dus de verantwoorde investering? Er gaan mooie dingen gebeuren maar wel op de Concertgebouw-manier.’

Renovatie Kleine Zaal

In de vorige Courant informeerden wij u over de fondsenwerving voor de renovatie van de Kleine Zaal. Met de bijdragen van een aantal nieuwe en bestaande Fondsen op Naam, een particuliere schenking en een zeer grote bijdrage van een betrokken fonds, kunnen we in 2025 van start gaan. Wij zijn hen zeer dankbaar. Met de renovatie blijft de Kleine Zaal jarenlang inzetbaar voor een breed palet aan concerten, van kamermuziek tot jeugdvoorstelling.

Ella van Poucke speelde samen met Simply Quartet tijdens het verjaardagsconcert van de Kleine Zaal op 12 mei jl.

© Milagro Elstak

© Eduardus Lee

Sofie Simoen-Habets in de voorstelling ‘Sofie ontdekt Zuid-Amerika’, seizoen 2023-2024.

‘Het mooiste wat er is’

Honderden kinderen in de Kleine Zaal, uiterst geconcentreerd op het puntje van hun stoel, klaar om mee te zingen en te dansen – het is een wondermooi schouwspel. Het valt onder de educatiedoelstelling van Het Concertgebouw Fonds en is in april 2025 te beleven in de nieuwe voorstelling ‘Sofie en het wonder van Fez’. De makers over hun magie...

uiteindelijk daarmee natuurlijk de kinderen. Je voelt vanaf dag één dat het gaat werken en dat doet het ook.’

Wat is de gedachte achter de nieuwe voorstelling ‘Het wonder van Fez’?

Kiki Jaski: ‘In onze vorige voorstelling voor Het Concertgebouw, *‘Sofie ontdekt Zuid-Amerika’* was de rode draad dat Sofie als hoofdrolspeelster via het dagboek van haar opa zijn geschiedenis herbeleeft. Met onze nieuwste voorstelling richten we ons meer op de Arabische wereld. Natuurlijk ook omdat er veel kinderen met een daaraan gelieerde achtergrond in de zaal zitten. Sophie moet dit keer een werkstuk maken over vriendschap waarbij ze wordt geholpen door een oudere buurman, gespeeld door Ali Çiftçi. Hij leert Sofie wat echte vriendschap is via *‘Het wonder van Fez’*.

Jullie werken al langer samen en Sofie is ondertussen een soort iconische kinderheld geworden in deze rol. Hoe kwam dat tot stand?

Kiki Jaski: ‘Dan kom je als eerste bij wederzijdse bewondering. Sofie beheerst als mezzosopraan een enorm breed repertoire. En dan zijn er wat vage begrippen als ‘het klikt’ en ‘uitstraling’. Er gebeurt gewoon heel veel als zij op het podium staat. Daarbij is ze zelf ook theatermaker, dus ze kent ook de productionele kant tot in de details.’

Sofie Simoen-Habets: ‘Ik kan een lang vergelijkbaar verhaal vertellen maar om er wat uit te pikken, Kiki is in staat een geweldige muzikale storyline te vinden en over te dragen aan de musici en

Iedereen die het beleefd heeft ziet dat de kinderen er op zo’n dag volledig in opgaan. Driehonderd kinderen tegelijkertijd laten opstaan en vol overgave een liedje laten zingen, dat is nogal wat. Wat is daarin jullie geheim?

Sofie: ‘Er zit een groot element van herkenning in. De scholen hebben een heel voorbereidingspakket aangeboden gekregen en ze kennen de liedjes bijvoorbeeld ook al, waarbij de schrijver daarvan Jan Groenteman, specialist muzikale oorworm genoemd mag worden.’

Kiki: ‘En de verhaallijn speelt een grote rol. Je wordt als het ware meegenomen. Wat je bijvoorbeeld als publiek meemaakt is dat Sofie eerst wat door de klas gepest wordt omdat ze met zo’n oude opa omgaat. Gaandeweg slaat dat om en worden ze in zijn muzikale verhaal meegetrokken. En het is ook niet, hier zie je de musici en daar is de voorstelling. Wat voor mij altijd belangrijk is, is dat de musici nadrukkelijk deel uitmaken van het verhaal. En dan moet je ondanks dat educatie de onderliggende gedachte is, elke schijn van stichtelijkheid zien te voorkomen. Ja, het verhaal heeft als impliciete boodschap zeker dat iedereen anders is en dat dat oké is. Maar er moet voor de kinderen ook een zekere rebellie in zitten. Dat gegeven van die buurman, en hoe de klas van Sofie daar in eerste instantie op reageert, is daar een voorbeeld van.’

Sofie: ‘In *‘Sofie en de mannetjes van de tijd’* zit bijvoorbeeld een scène, waarbij ze elkaar in een klaslokaal vrij serieus met boomwhackers (*) te lijf gaan. Wat vrolijke anarchie is altijd wel effectief.’

(*) *Redactie: Percussie-instrument waar geluid uitkomt door het tegen andere objecten te slaan.)*

De combinatie kinderen, educatie, toneel en muziek, mag zeker als jullie beider passie en specialiteit genoemd worden. Waarom is muzikale educatie voor jullie zo van belang?

Sofie: ‘Onder meer omdat het je een nieuwe, andere kijk op het bestaan biedt. Ik herinner me hoe op de basisschool een wereld voor me open ging toen ik zelf ging zingen en toneelspelen. De kinderen die naar Het Concertgebouw gaan komen voor het merendeel niet uit Amsterdam-Zuid. Voor een groot aantal van hen gaat een nieuwe wereld open. Als je dat met je werk kunt bewerkstelligen, dat is het mooiste wat er is.’

Kiki: ‘Zo ergaar ik dat ook. De eerste keer dat ik Het Concertgebouw binnenliep, zag ik een soort paleis. Zwaar onder de indruk, hier wordt Kunst met een grote K gemaakt. En toen kwam ik erachter dat het sjieke ten dienste stond van de beleving en dat er behalve genoten ook gelachen mag worden. Veel kinderen komen voor het eerst in Het Concertgebouw. Als ze iets kunnen meenemen van wat dat voor ze kan betekenen... Dat het ook voor hen is... dat is echt geweldig.’

In voorjaar 2025 worden onze begunstigers uitgenodigd een voorstelling van ‘Sofie en het wonder van Fez’ bij te wonen.

Regisseur Kiki Jaski werkt veelal samen met haar man, liedjes-schrijver Jan Groenteman. Zij werkten in Het Concertgebouw samen met o.a. Amsterdam Sinfonietta, Calefax, Tania Kross en Georgina Verbaan. Actrice en zangeres Sofie Simoen-Habets speelde ook in producties van Toneelgroep De Appel, M-Lab, Mooi Weer en Lefkop.

‘Sofie en het wonder van Fez’ wordt mede mogelijk gemaakt door het Lucas Boom-Otero Fonds, Nel Mulder-Abersson Fonds, Dbrvani Fonds, Kringleden en andere begunstigers van Het Concertgebouw Fonds.